

## Arrest

nr. 242 562 van 20 oktober 2020  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN  
Henri Jasparlaan 109  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVEde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***“A. Feitenrelaas***

*U verklaarde een soennitische Palestijnse vrouw te zijn van Arabische origine, geboren op X 1993 te X, Gaza. U bent niet geregistreerd bij UNRWA. U woonde met uw familie in een eigen huis in het dorp al Qarara. Hoewel het huis lichte schade opliep tijdens de oorlog van 2014, werd het huis hersteld en het is momenteel in goede staat. U heeft twee jaar “Ingenieurswetenschappen” en één jaar “Wiskunde” gevolgd aan het Universitaire College voor Wetenschap en Technologie.*

*In 2014 diende u uw studies echter te onderbreken omdat uw vader deze niet meer kon bekostigen en omdat u zich niet meer op uw studies kon concentreren.*

*U had in 2012 een relatie met uw buurjongen, W. a. F. (O.V. 7.609.720). De maatschappelijke normen maakten het onmogelijk om met elkaar af te spreken maar jullie hadden wel gesprekken via de telefoon en facebook. In oktober 2012 verliet W. Gaza omwille van de algemene situatie, maar jullie spraken af ooit met elkaar te trouwen. W. diende op 10 november 2012 een verzoek om internationale bescherming in in België en verkreeg op 28 november 2012 de subsidiaire beschermingsstatus.*

*In januari 2013 hebben uw ouders uw relatie met W. ontdekt omdat u uw facebookpagina op de computer had laten openstaan en zij uw facebookgesprekken met W. hebben gelezen. Uw familie was niet akkoord met uw relatie en besloot u uit te huwelijken aan uw neef, M. M. I. F.. U wist dat weigeren geen zin had. Op 13 april 2013 werd het huwelijkscontract met uw neef afgesloten zodat de verlofingsperiode kon worden ingezet. Omdat u hem zoveel mogelijk negeerde, besloot hij uiteindelijk zelf niet door te gaan met het huwelijk. Amper twee maanden nadat het huwelijkscontract werd getekend, i.c. op 13 juni 2013, gingen jullie alweer uit elkaar. Het contact tussen u en W. wakkerde terug op aan en jullie besloten te trouwen. Toen de familie van W. uw hand kwam vragen, weigerde uw familie aanvankelijk. Omdat u bleef aandringen, besloot uw vader uiteindelijk toch akkoord te gaan. Jullie huwelijk werd voltrokken op 15 september 2014 in Gaza. W., die in België woonde, werd vertegenwoordigd door zijn vader. U werd eveneens vertegenwoordigd door uw vader. Sinds uw huwelijk wilde u naar België komen en uw man vervoegen. Bovendien oefende uw familie na verloop van tijd druk uit om ofwel bij uw man te gaan wonen, ofwel het huwelijk te ontbinden. Omdat W. nog geen vast werkcontract had, was gezinshereniging echter niet mogelijk. U besloot daarom op illegale wijze naar België te reizen.*

*U besloot Gaza tevens te verlaten omwille van de algemene situatie. De kans op een nieuwe oorlog is immers continu aanwezig. Daarenboven is de regio waar u woont erg onveilig. Zo werd uw regio tijdens de oorlog van 2014 enerzijds gevisieerd door Israël omwille van het nabijgelegen politiekantoor. Anderzijds vuurde al Qassam raketten af vanop een stuk grond naast jullie huis. Voorts is er geen sociaal leven mogelijk, is er geen werkgelegenheid en wilt u uw studies graag afronden.*

*U verliet Gaza op legale wijze op 29 april 2018. Eens in Egypte reisde u verder naar Mauritanië, Mali, Algerije en Marokko. Vervolgens reisde u op illegale wijze naar Melilla, Spanje. U diende daar op 10 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in en verbleef 25 dagen in een opvangcentrum. U werd vervolgens overgebracht naar een sociaal huis voor vluchtelingen in Sevilla. Het leven in dit huis was echter gebonden aan strikte regels, het gsm-gebruik werd beperkt, naar buiten gaan kon enkel met een begeleider, er werd gegeten op vaste uren. U kon dit leven niet aan en besloot na een dag afstand te doen van uw verzoek en op illegale wijze naar België te reizen. U kwam op 10 november 2018 aan in België en diende hier op 14 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in.*

*Ter staving van uw verzoek legde u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, uw geboorteakte en uw middelbare schooldiploma. Verder legde u kopieën neer van : de eerste pagina van uw paspoort, uw huwelijksakte, de Belgische verblijfskaart van uw man en een formulier aangaande uw Spaanse asielpcedure.*

*Op het moment van uw persoonlijk onderhoud op 18 november 2019 verklaarde u twee maanden zwanger te zijn.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. **Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.**

Wat betreft uw verzoek om internationale bescherming, verklaarde u in eerste instantie de Gazastrook te hebben verlaten om uw echtgenoot W. a. F. in België te vervoegen. U en uw man wachtten doelbewust tot uw man een verblijfstatuut in België verkreeg alvorens te trouwen (CGVS, p. 11). Van zodra u huwde, vroeg u een paspoort aan met als bedoeling naar België te komen (CGVS, p. 5). Toen bleek dat u niet via gezinshereniging naar België kon komen, besloot u op illegale manier te reizen (CGVS, p. 18). Dit asielmotief is echter van puur familiale aard en kan niet in verband gebracht worden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, als daar zijn ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

Hoewel u aangeeft familiale druk te hebben ervaren vanwege uw relatie en huwelijk met W., bleek deze niet van die aard te zijn dat u enige gegronde vrees zou dienen te koesteren ten aanzien van uw familie. U verklaarde dat uw familie niet tevreden was met het geheime contact dat u met W. onderhield vóór jullie huwelijk en dat zij u sindsdien onder druk zetten door op te merken dat uw daden niet stroken met hun gewoontes en moraal. Hoewel u in deze periode ook stopte met uw studies, bleek dit voornamelijk te zijn omdat u zich niet meer kon concentreren en niet omdat u van uw familie een verbod kreeg opgelegd naar school te gaan (CGVS, p. 16). U zou evenwel gedwongen zijn te huwen met uw neef. Echter, u slaagde er redelijk gemakkelijk in, dit na amper twee maanden, om de verloving af te breken. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u na het afbreken van deze verloving, opnieuw het risico liep uitgehuwelijkt te worden. Toen het huwelijk met uw neef door uw toedoen niet doorging, volgden er daarentegen geen consequenties (CGVS, p. 10). Toen de familie van W. vervolgens uw hand vroeg, stemde uw vader uiteindelijk ook in en dit omdat u erop stond met W. te trouwen (CGVS, p. 11). Dat uw familie uiteindelijk akkoord ging met uw huwelijk met W., blijkt voorts ook uit volgende. Uw vader steunde u in die mate dat hij u vertegenwoordigde tijdens het huwelijk (CGVS, p. 11), hetgeen ook blijkt uit het door u voorgelegde huwelijkscontract (zie Documenten in groene map). Uw broer trad voorts op als getuige (CGVS, p. 11). Omdat uw reis naar België uitbleef, voelde u zich vervolgens echter andermaal onder druk gezet door uw familie. U hoorde immers bij uw man te wonen. Echter, ook ditmaal kende u geen concrete problemen. Uw ouders zouden immers enkel verbale opmerkingen gegeven hebben en u gevraagd hebben uw schoonfamilie niet meer te bezoeken (CGVS, p. 19). U haalde voorts nog aan dat uw ouders aanvankelijk niet akkoord waren dat u illegaal naar België zou reizen maar uiteindelijk blijkt u ook hier weer het laatste woord te hebben gehad en kon u probleemloos uw beslissing doorvoeren (CGVS p. 19). Uit voorgaande kan aldus allerminst worden besloten dat u enige persoonlijke vrees op vervolging zou dienen te koesteren.

In tweede instantie beriep u zich op de algemene onveilige situatie in Gaza, alsook de slechte economische situatie aldoor. Dient erop gewezen te worden dat u geenszins aantoonde dat u persoonlijk en systematisch bedreigd, dan wel geïsoleerd werd. Zo benadrukt u vooreerst zelf nooit enig persoonlijk probleem te hebben gekend met de autoriteiten (CGVS, p. 18). U gaf evenwel aan dat uw regio tijdens de oorlog van 2014 geïsoleerd werd door de Israëlische troepen omdat zich daar een politiebureau bevindt. Daarenboven zou al Qassam volgens uw verklaringen tijdens de oorlog raketten afgevuurd hebben vanop een grond naast uw huis. Hieruit valt echter niet te besluiten dat u een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de autoriteiten zou dienen te koesteren. Zo verklaarde u immers zelf dat Israël flyers verspreidde om de inwoners van de regio te waarschuwen voor komende bombardementen zodat er geen slachtoffers zouden vallen (CGVS, p. 17). Naar aanleiding van deze waarschuwingsbrieven gingen jullie tijdelijk bij familie van uw moeder wonen. Hoewel het politiekantoor, een woning van een vermoedelijke moujahedeed en een moskee wel werden gebombardeerd, werd uw woning niet geïsoleerd of gebombardeerd. Bovendien kan worden bemerkt dat uw familie nog steeds in dezelfde woning in dezelfde regio woont. In geval uw familie de regio als te gevaarlijk zou beschouwen omwille van de nabijheid van een politiekantoor, kan minstens worden verwacht dat zij aanstalten zouden maken om veiliger oorden op te zoeken. Dit blijkt echter geenszins uit uw verklaringen.

Tot slot stelt u dat er over het algemeen veel intimidaties en verkrachtingen in de Gazastrook plaatsvinden (CGVS, p. 17). Ook wat deze elementen betreft, verwijst u louter naar een algemeen onveilige situatie, hetgeen niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer.

Tot slot geeft u aan dat er geen sociaal leven mogelijks is, dat er geen werkgelegenheid is in Gaza en dat u, door de slechte economische situatie, uw studies niet kon afmaken (CGVS, p. 17). Het mag duidelijk zijn dat dit problemen van louter van socio-economische aard zijn en evenmin volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde.

In de marge dient hier nog te worden opgemerkt dat u volgens uw verklaringen afstand zou gedaan hebben van uw verzoek om internationale bescherming in Spanje. Dat u enkel met begeleiding het vluchtelingenhuus kon uitgaan, dat er op vaste momenten gegeten werd dat het gsm-gebruik beperkt was en u derhalve weinig contact kon hebben voor uw familie (CGVS, p. 7-8), zijn de redenen voor uw afstand. Dat u omwille van deze redenen afstand zou doen van een kans op internationale bescherming en verkiest op illegale wijze verder te reizen, doet uw vrees ten aanzien van bovendien Gaza volledig teniet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënssector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42).

**U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.**

Zo hebben u en uw gezin altijd in een degelijke woning gewoond. Toen jullie huis in 2011 te klein werd, was uw vader zelfs in staat om zijn grond te verkopen en elders iets nieuws te kopen. Jullie huidige woning is bovendien in goede staat. Er is een keuken, een badkamer en elkeen heeft zijn eigen slaapkamer. Bovendien kunnen jullie de momenten zonder elektriciteit overbruggen dankzij een accu (CGVS, p. 15). Het huis raakte licht beschadigd tijdens de oorlog van 2014, i.c. de ramen braken en er ontstonden scheurtjes in de muren. Echter, deze schade werd inmiddels hersteld. Omdat jullie geen vergoeding kregen om de herstellingen te betalen, diende uw vader geld te lenen van kennissen. Hij blijkt in staat dit stap voor stap terug te betalen (CGVS, p. 12). Voorts kregen u, uw zus en drie broers allen de kans om te studeren. Uw oudste broer studeerde drie jaar, uw middelste broer heeft zijn studie kunnen afronden en de studies van uw zus werden twee jaar betaald door uw vader (vervolgens door haar man). Ondanks het feit dat uw vader niet jullie volledige studie kon betalen, blijkt evenwel dat hij over voldoende financiële middelen beschikte om de universiteitskosten van vijf kinderen gedeeltelijk te betalen (CGVS, p. 16).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019** (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_territoires\\_palestiniens\\_-\\_gaza\\_situation\\_securitaire\\_20190607.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019** van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlsche blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlsche strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlsche strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlsche luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlsche strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlsch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde.

*Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.*

*Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.*

*Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.*

*In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Gaza en u hierbij verwijst naar de onveilige regio waar u zou wonen, dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*U verklaarde dat uw regio tijdens de oorlog van 2014 geïsoleerd werd door de Israëlische troepen omdat zich daar een politiekantoor bevindt. Daarenboven zou al Qassam tijdens de oorlog raketten afgevuurd hebben vanop een grond naast uw huis. U verklaarde echter ook dat Israël in 2014 flyers verspreidde om de inwoners van de regio te waarschuwen voor komende bombardementen zodat er geen slachtoffers zouden vallen (CGVS, p. 17). Naar aanleiding van deze waarschuwingsbrieven gingen jullie tijdelijk bij familie van uw moeder ingetrokken zijn. Hoewel het politiekantoor, een woning van vermoedelijke moujahedeen en een moskee wel werden gebombardeerd, werd uw woning niet geïsoleerd of gebombardeerd. Bovendien kan worden opgemerkt dat uw familie nog steeds in dezelfde woning in dezelfde regio woont. In geval uw familie de regio als te gevaarlijk zou beschouwen omwille van de nabijheid van een politiekantoor, kan minstens worden verwacht dat zij aanstalten zouden maken om veiliger oorden op te zoeken. Dit blijkt echter geenszins uit uw verklaringen. Er kan derhalve niet worden besloten dat er persoonlijke omstandigheden bestaan waardoor u een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Gaza.*

*In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin*

van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of uw persoonlijke vrees, dewelke in uw hoofde als niet gegrond werd beschouwd. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt.

*Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.***

*In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.*

*Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.*

*Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.*

*Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.*

*Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas.*



*Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).*

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.*

*Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.*

*Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus.*

*Wat de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot betreft, merkt het CGVS op dat uw man op 28 november 2012 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat uit de informatie waarover het CGVS destijds beschikte bleek dat er toen in zijn hoofde een reëel risico bestond van ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de Gazastrook in de zin van art. 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat uw echtgenoot op 28 november 2012 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend niet betekent dat aan u ipso facto de subsidiaire beschermingsstatus of vluchtelingenstatus te worden toegekend. Elk verzoek om internationale bescherming moet immers individueel onderzocht worden, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van gewoonlijk verblijf **op het ogenblik van het nemen van de beslissing** aangaande het verzoek om internationale bescherming, waardoor u zich niet zonder meer kan steunen op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van uw echtgenoot teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en/of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.*

*Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale*

*beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.*

*In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn: de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.*

*Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.*

*De schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privéleven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw echtgenoot. Voor het afdwingen van het recht op eerbiediging van uw gezinsleven dient u zich tot de geëigende procedure te wenden, zijnde een aanvraag om machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.*

*De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Uw identiteitskaart, geboorteakte en de eerste pagina van uw paspoort betreffen enkel uw identiteit en herkomst. Uw huwelijksakte en de verblijfskaart van uw echtgenoot bevestigen enkel uw huwelijk, hetgeen heden ten dage niet wordt betwist door het CGVS. Uw documenten aangaande uw Spaanse asielpcedure bevestigen voorts enkel dat u in Spanje een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uw middelbare schooldiploma is verder niet relevant inzake de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

#### **2. Het verzoekschrift**

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 1, A en 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), artikelen 8, 12, 19, 22 en 23 van de Richtlijn 2013/23/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking, hierna: Procedurerichtlijn), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 7 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster voert aan dat er geen convocatie werd overgemaakt aan haar advocaat, waardoor zij niet door haar advocaat werd bijgestaan tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. De tussenkomst van de advocaat werd echter ruimschoots op voorhand meegedeeld aan de tegenpartij, met name op 30 november 2018, bijna één jaar voor het eigenlijke interview plaatsvond. Verzoekster legt de verklaring van de tussenkomst van haar advocaat neer om dit te staven, alsook het bewijs van ontvangst hiervan. De tegenpartij kan dus niet beweren dat de advocaat van verzoekende partij niet gekend was.

Verzoekster verwijst naar artikel 7 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat stelt dat het oproepen van de advocaat voor het onderhoud één van de verplichtingen van het CGVS is. Ditzelfde KB preciseert dat elke asielzoeker het recht heeft om voor elk onderhoud bijgestaan te worden door een advocaat. De basisrechten van verzoekende partij werden dus miskend. Het niet oproepen van de advocaat van verzoekster is eveneens in strijd met artikelen 22 en 23 van de Procedurerichtlijn, alsook met het fundamenteel recht tot informatie van verzoekende partij, zoals verzekerd door artikelen 8, 12 en 19 van de Procedurerichtlijn. Het recht op bijstand van een raadsheer en het recht tot informatie zijn fundamentele rechten die behoren tot de waarborgen die worden voorgeschreven op straffe van nietigheid. Verzoekster wijst in dit kader op het arrest nr. 159 724 van de Raad.

Over haar nood aan internationale bescherming omwille van de toestand in haar regio van herkomst betoogt verzoekster in hoofdorde dat zij als vluchteling dient te worden erkend overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt te volharden in haar verklaringen betreffende de redenen van haar vertrek uit Gaza. Vervolgens wijst verzoekster erop dat zo de Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van haar relaas, UNHCR het principe van het voordeel van de twijfel als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt. Met betrekking tot haar voorgehouden nood aan erkenning als vluchteling herhaalt verzoekster bij wijze van besluit dat zij van Palestijnse afkomst is, en meer bepaald uit Gaza, dat verzoekster zich genoodzaakt voelde om de Gazastrook te ontvluchten, en stelt zij eveneens de algemene situatie in Gaza te vrezem. Zij wijst erop dat overeenkomstig artikel 1, D van het Verdrag van Genève iedere persoon die om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil zich niet langer kan beroepen op de bescherming of bijstand van UNRWA van rechtswege dient erkend te worden als vluchteling.

Wat de toekenning van de subsidiaire bescherming betreft, gaat verzoekster in op de humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza. Verzoekster betoogt dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreuus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. Anno 2018 leeft 53% van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedselonzekeer en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. Het budgettekort van UNRWA heeft en zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastrook blijft bovendien lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande is, staat op instorten. Gazanen zijn daarom geheel afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en de financiële problemen van UNRWA hebben ook een impact op de kwaliteit van onderwijs. Fundamentele basismensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze ontnegd. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn.

Vervolgens gaat verzoekster in op de veiligheidssituatie in Gaza. Zij wijst erop dat de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, te weten: *Operation Cast Lead* in 2008, *Operation Pillar of Defense* in 2012 en *Operation Protective Edge* in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. Zij benadrukt dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer volatiel blijft en verwijst in dit verband naar "Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return" van UNHCR.

Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode 12 tot 15 maart 2019 en de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza.

Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakte gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Dat de situatie op elk moment kan escaleren wordt verder aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode 12 tot en met 25 maart 2019, waaruit verzoekster een passage citeert. De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verder wijst verzoekster op het feit dat naar aanleiding van de Grote Mars van de Terugkeer door Al Mezan Center for Human Rights, een NGO die gebaseerd is in de Gazastrook, verschillende doden en gewonden gerapporteerd worden in de periode maart tot augustus 2019 en dat deze bevindingen ook ondersteund werden door de organisatie Euromed Rights (*Euromed Rights, Gaza; Euromed Rights urges to support resolution on ensuring accountability in the Opt at UN Human Rights Council*, 19 maart 2019). Zij stelt dat het er niet naar uitziet dat het geweld in Gaza zal eindigen en stelt dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie nog steeds actueel als problematisch aanschouwd dient te worden. Bovendien leven de Gazanen onder het autoritair regime van Harnas dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Harnas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media (HRW, *Two authorities, one way, zero dissent*, oktober 2018, p. 1-6 en HRW, *Another brutal crackdown by Hamas in Gaza*, 20 maart 2018). Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan 'We want to live.' die recent plaatsvonden in Gaza. Zij verwijst vervolgens naar twee arresten van de RvV waarin een Palestijn werd erkend omdat de actuele veiligheidssituatie in Gaza dusdanig erg is (RvV 8 april 2019, nr. 219 546 en RvV 6 mei 2019, nr. 220 747).

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal meerdere elementen van haar relaas niet afdoende heeft bestudeerd en tevens heeft nagelaten een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM na te gaan, of op afdoende wijze na te gaan of verzoekende partij het mandaatgebied van UNRWA vanwege omstandigheden buiten haar wil moest verlaten, wat nochtans essentieel was om de vrees van verzoekende partij in geval van terugkeer op een correcte manier te evalueren.

Wat de onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM betreft, stelt verzoekster verder dat in het onderzoek of de humanitaire of socio- economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM, het EHRM een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire omstandigheden die pleiten tegen een verwijdering klemmend zijn. Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest N.. In geval het risico op schadelijke socio-economische behandeling of schadelijke humanitaire omstandigheden veroorzaakt wordt door handelingen of nalatigheden van overheidsactoren of niet-overheidsactoren kunnen bepaalde levensomstandigheden wel gekwalificeerd worden als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In dat geval wordt de verantwoordelijkheid van de verdragsluitende staten inzake non-refoulement uitgebreid. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest MSS. Hij betoogt dat de militaire acties en de blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël volgens de VN een collectieve bestraffing uitmaakt van de volledige bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoekster, die nog stelt dat de desastreuze humanitaire crisis in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van internationaal humanitair recht en fundamentele mensenrechten zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat.

Verzoekster stelt dat in het onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij verwijdering naar Gaza de M.S.S. test gehanteerd moet worden en dat een persoon in Gaza in de onmogelijkheid verkeert om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Wat de mogelijkheid tot terugkeer betreft, stelt verzoekster vooreerst dat zij wel degelijk verklaringen heeft afgelegd waarin zij te kennen gaf in de negatieve aandacht van Hamas te hebben gestaan en dat het feit dat haar verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan, hieraan geen afbreuk doet. Verder stelt zij dat voor terugkeer een geldig Palestijns paspoort nodig is dat volgens het CGVS gemakkelijk kan worden bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel. Harnas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het CGVS stelt dat, tenzij de persoon Harnas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza. De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas. De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie; pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een 'unpredictable gateway'. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligd, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen. Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Harnas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend (OCHA, *Gaza Crossings' Operations Status: Monthly Update*, februari 2019). Hieruit volgt volgens verzoekster dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza in de weg staan. Zij stelt dat het CGVS voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai de maatstaven van subsidiaire bescherming toepast, maar dat het standpunt van UNHCR over artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag is dat niet moet aangetoond worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen slachtoffer te worden, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert, volstaat (UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1, D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees*, december 2017, p. 10). Zij wijst er verder op in twee recente arresten de RvV de weigeringsbelissing van het CGVS vernietigt omdat onvoldoende is aangetoond dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en op een veilige manier mogelijk is. De Raad oordeelde ook dat de COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 7 juni 2018 onvoldoende actueel is en wees er op dat busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden beveiligd worden door de Egyptische politie, die samen met het leger het doelwit zijn van extremistische groeperingen actief in het gebied (RvV 16 januari 2019, nr. 215224).

Verzoekster wijst er vervolgens op dat het CGVS lijkt te suggereren dat het voor Palestijnse vluchtelingen mogelijk is om onder politiebegeleiding via Sinai en Rafah Gaza te bereiken, maar dit staat haaks op het reisadvies van Buitenlandse Zaken; dat Belgen ten stelligste afraadt naar Sinai te reizen. Een zelfde reisadvies werd gegeven door Frankrijk en Nieuw-Zeeland. Bovendien hebben Britisch Airways en Lufthansa omwille van veiligheidsredenen alle vluchten naar Caïro opgeschort. Verder verwijst verzoekster naar UNHCR, "*Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return*", 13 februari 2018, waarin melding wordt gemaakt van Palestijnen die aan de Rafah grensovergang gestrand zijn en van aanvallen van extremistische groeperingen in de noordelijke Sinai.

Zij stelt zich bewust te zijn van het feit dat dit dateert van een jaar geleden maar is ervan overtuigd dat het een goed beeld scheidt op de situatie in het nabije verleden en de verwachtingen naar de toekomst. Zij wijst er ook op dat de transporten richting de Rafah doorgang, enkel en alleen vertrekken indien deze doorgang daadwerkelijk open is. Tot dat moment worden Palestijnen in detentie gehouden in de luchthaven van Caïro en dit voor onbepaalde termijn, alleszins totdat de doorgang terug vrij is, wat onzeker kan zijn gezien de huidige omstandigheden. Onderweg wordt er op regelmatige wijze halt gehouden bij de verschillende checkpoints. Eén bepaalde stop betreft de overgang van het Suez kanaal, waar Egypte de brug heeft afgesloten en de overtocht per ferry gebeurd. De wachttijden kunnen lang zijn vooraleer men deze oversteek kan maken. Hierbij komt dat men de Rafah doorgang moet bereiken vóór 7 uur 's avonds, het moment dat de avondklok intreedt. Indien men na 7 uur 's avonds aan de doorgang aankomt zal men zich verplicht zien om daar ter plekke te blijven overnachten, zonder enige vorm van bescherming.

Verzoekster gaat vervolgens in op de actuele veiligheidssituatie in Sinai en citeert onder meer "*Amnesty International*," Human Rights in the Middle East and North Africa: Review Of 2018- Egypt, 26 februari 2019, p. 3 en 5; "*Human Rights Watch*", Egypt, events of 2018; "*Al Jazeera, Egypt's Sinai, war on terror, and the 'deal of the century'*", 3 juli 2018; "*M ADAM AS R, Military launches raids, airstrikes in North Sinai following deadly militant attack on checkpoint*", 21 februari 2019 en "*South Front*", Map update: security situation in Egypt's north Sinai, 26 februari 2019. Zij besluit dat er dus wel degelijk praktische en veiligheidsobstakels zijn die een terugkeer naar Gaza via de Rafah grensovergang in de weg staan en dat rekening houdend met al deze informatie moet worden geconcludeerd dat verzoeksters nationale autoriteiten haar niet zullen kunnen beschermen in geval van terugkeer naar haar regio van oorsprong. De veiligheids- en humanitaire situatie in de regio van oorsprong is immers kritiek en is er één van willekeurig geweld, zodat aan verzoekende partij, krachtens artikel 48/4, § 2, onder c), de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

In een derde onderdeel vraagt verzoekster in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing omdat het CGVS het relaas van verzoekster duidelijk eenzijdig heeft geanalyseerd en onvoldoende aandacht werd besteed aan bepaalde elementen die de mogelijkheid op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen staven of op afdoende wijze is nagegaan of verzoekster het mandaatgebied van UNRWA vanwege omstandigheden buiten haar wil moest verlaten.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar de status van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde, haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar de CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het attest juridische bijstand toe aan het verzoekschrift.

### 3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota neer dd. 30 september 2020 waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: "*COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza* » van 3 september 2020 en « *COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire* » van 6 maart 2020.

### 4. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

#### 4.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 4.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties.

De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

## 5. Voorafgaande opmerkingen

5.1. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster onder meer haar identiteitskaart, geboorteakte, een kopie van de eerste pagina van haar paspoort en identiteitskaart voorlegt en dat aan haar identiteit en afkomst uit de Gazastrook niet wordt getwijfeld.

Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)*”. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

*In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonbaar aan de hand van documenten dat zij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet en tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS uitdrukkelijk verklaart dat zij niet geregistreerd is bij UNRWA en dat haar familie geen hulp krijgt van UNRWA (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9).



De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift weliswaar de schending wordt aangevoerd van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag maar verder geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat verzoekster onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet zou vallen. Artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze het verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, arrest van 17 juni 2010).

5.2. De Raad benadrukt verder dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen zijn geschonden. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet zouden zijn geschonden. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

5.3. Wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in de aangegeven mate niet worden aangenomen.

5.4. Waar verzoekster opwerpt dat dat er geen convocatie voor het persoonlijk onderhoud werd overgemaakt aan de advocaat, waardoor zij niet werd bijgestaan door een advocaat gedurende dit persoonlijk onderhoud, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 51/2, 5 en 6<sup>e</sup> lid van de Vreemdelingenwet bepalen het volgende: *“Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending (of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kan de kennisgeving ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze. De oproepingen en de aanvragen om inlichtingen kunnen eveneens geldig verstuurd worden naar de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending (of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kunnen de oproepingen en aanvragen om inlichtingen ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze, onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf”.*

Artikel 7 § 1 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Bovenop de verzendingsprocedure voorgeschreven bij artikel 51/2, zesde lid van de wet stuurt de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde ter informatie een kopie van elke verzending zowel per gewone post naar de effectieve woonplaats van de verzoeker om internationale bescherming, indien hij daarover is ingelicht en deze van latere datum is dan de door de verzoeker gekozen woonplaats, als per gewone post, per fax of per e-mail naar de advocaat van de verzoeker”.*

Aan het verzoekschrift wordt een kopie van een verklaring tussenkomst van advocaat gedateerd op 18 november 2018 gevoegd met bovenaan een faxrapport op datum van 30 november 2018 blijkt dat de advocaat van verzoekster zijn tussenkomst aan verwerende partij heeft gemeld. Evenwel blijkt uit het administratief dossier dat de oproepingsbrief voor het persoonlijk onderhoud correct werd verstuurd naar verzoekster op de door haar gekozen woonplaats, Rue D. 195, 1030 Schaarbeek, conform artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet en blijkt ook uit haar aanwezigheid op het persoonlijk onderhoud dat zij deze oproeping heeft ontvangen, wat in het verzoekschrift niet wordt betwist.

De Raad wijst er ook op dat overeenkomstig artikel 7 van het KB tot regeling van de werking en rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kopie van de oproeping slechts ter informatie wordt verstuurd naar de advocaat van de verzoekster.

Dit blijkt ook uit het verslag aan de Koning van het Koninklijk Besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Daarin wordt verduidelijkt dat een kopie van de oproeping ook per fax, per gewone post of per e-mail louter ter informatie verstuurd wordt naar de advocaat van de verzoekster. Verder staat in de oproepingsbrief die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoekster werd verstuurd uitdrukkelijk aangegeven dat verzoekster zich op de dag van haar persoonlijk onderhoud kan laten bijstaan door een raadsman van haar keuze. Verzoekster draagt zelf de verantwoordelijkheid wat de organisatie van haar verdediging betreft en indien zij tijdens haar gehoor door het CGVS de bijstand van haar raadsman wenste diende zij daartoe de nodige maatregelen te nemen. Verzoekster is immers vrij te beslissen of zij al dan niet wil worden bijgestaan door haar raadsman tijdens het interview. Indien zij gedurende het persoonlijk onderhoud de bijstand van haar advocaat wenst, is het haar taak om op diligente en alerte wijze haar verdediging te organiseren, en kan er in redelijkheid worden verwacht dat zij haar advocaat zelf op de hoogte brengt dat het persoonlijk onderhoud zal plaatsvinden.

Verzoekster toont niet aan op welke wijze de aanwezigheid van de advocaat tijdens het gehoor een invloed zou kunnen hebben gehad op haar persoonlijke verklaringen en derhalve op de bestreden beslissing. In het verzoekschrift wordt ook niet vermeld welke elementen verzoekster niet heeft kunnen aanbrengen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS door de afwezigheid van haar advocaat, die zij niet zou kunnen aanbrengen in procedure voor de Raad, die in deze over volle rechtsmacht beschikt. Bovendien belette niets verzoeksters raadsman om na het gehoor inhoudelijke opmerkingen in verband met de asielaanvraag van zijn cliënt schriftelijk aan het Commissariaat-generaal mee te delen, of een nieuw persoonlijk onderhoud te vragen, wat *in casu* niet is gebeurd.

Waar verzoekster de schending van artikelen 22 van de Asielprocedurerichtlijn aanvoert, wijst de Raad er op dat deze bepaling lidstaten ertoe verplicht om verzoekers in de gelegenheid te stellen om op eigen kosten daadwerkelijk een juridische adviseur of andere raadsman in het nationale recht erkend in alle fasen van de procedure te raadplegen. Overeenkomstig artikel 23(3) van de Asielprocedurerichtlijn staan de lidstaten toe dat verzoekers zich laten vergezellen door een juridische adviseur of andere raadsman die door het nationale recht als dusdanig is toegelaten of erkend. De Raad stelt vast dat nergens uit blijkt dat verzoekster werd verhinderd een raadsman op eigen kosten te raadplegen, noch toont zij aan dat door het niet versturen van een kopie van uitnodiging voor het persoonlijk onderhoud aan haar advocaat zij verhinderd werd zich te laten vergezellen door haar advocaat, aangezien zij in de oproepingsbrief er werd op gewezen dat zij zich kan laten vergezellen door een advocaat en zij haar advocaat hiervan op de hoogte had kunnen stellen en zij zelf verklaart bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zij een advocaat heeft (notities, p. 2). Wat de ingeroepen schending van het recht op informatie betreft op grond van artikelen 8, 12 en 19 van de Asielprocedurerichtlijn, die verplichtingen opleggen aan lidstaten met betrekking tot het verstrekken van informatie over de procedure aan de grens en op het grondgebied en over het resultaat van de beslissing van de beslissingsautoriteit, alsook het verstrekken van kosteloze juridische en procedurele informatie, blijkt uit niets dat zij niet zou zijn geïnformeerd over de procedure, noch over de mogelijkheid om een advocaat

te raadplegen, nu zij sinds november 2018 een advocaat had. Het feit dat de tussenkomst van advocaat zich niet in het administratief dossier bevindt, verandert niets aan bovenstaande vaststellingen, nu de oproeping van verzoekster voor het persoonlijk onderhoud correct is gebeurd, zij zich op de voorziene datum op het CGVS heeft aangeboden en niets haar belette om zich te laten bijstaan door haar raadsman. Dat verzoeksters raadsman geen oproeping voor het persoonlijk onderhoud heeft ontvangen, doet hieraan geen afbreuk. Zoals hoger aangehaald, blijkt uit het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat een kopie van de oproeping ter informatie wordt verstuurd naar de advocaat van de verzoekster en voorziet het Koninklijk Besluit geen sanctie wanneer dit niet wordt verstuurd.

Dat verzoeksters recht op bijstand door een advocaat werd geschonden, kan derhalve niet worden bijgetreden. Waar verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van 12 januari 2016, wijst de Raad er op dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de arresten geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942) en toont verzoekster ook niet aan dat de feiten die ten grondslag lagen aan het geciteerde arrest dezelfde zijn als diegene die aan de orde zijn in deze zaak.

## 6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

### 6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Na grondig onderzoek van het administratief dossier, de door partijen bijgebrachte landeninformatie, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

Voor zover verzoekster haar verzoek om internationale bescherming baseert op het feit dat zij niet op legale wijze haar man, die in België in november 2012 de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen kon vervoegen via gezinshereniging stelt de bestreden bestreden beslissing op goede gronden het volgende: *“Wat betreft uw verzoek om internationale bescherming, verklaarde u in eerste instantie de Gazastrook te hebben verlaten om uw echtgenoot W. a. F. in België te vervoegen. U en uw man wachtten doelbewust tot uw man een verblijfstatuut in België verkreeg alvorens te trouwen (CGVS, p. 11). Van zodra u huwde, vroeg u een paspoort aan met als bedoeling naar België te komen (CGVS, p. 5). Toen bleek dat u niet via gezinshereniging naar België kon komen, besloot u op illegale manier te reizen (CGVS, p. 18). Dit asielmotief is echter van puur familiale aard en kan niet in verband gebracht worden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, als daar zijn ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep”. De Raad stelt vast dat deze pertinente motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid gelaten worden in het verzoekschrift. De Raad maakt deze motieven tot de zijne.*

Ook waar verzoekster verklaart druk te hebben ervaren van haar familie omwille van haar relatie en huwelijk met W., stelt de Raad vast dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. Voor zover verzoekster beweert te zijn gedwongen tot een huwelijk met haar neef, stelt de Raad vast dat zij zelf verklaart dat het religieus huwelijk werd gesloten op 13 april 2013 maar slechts twee maanden duurde en dat de scheiding op 13 juni 2013 plaatsvond (notities, p. 11) en dat haar neef akkoord was om te scheiden en daar verder geen probleem van gemaakt heeft en zij verder geen gewag maakt van pogingen om haar opnieuw uit te huwelijken. Voor zover het om een gedwongen huwelijk ging, blijkt uit verzoeksters verklaringen niet dat zij actueel nog een vrees heeft om uitgethuwelijkt te worden of op enige andere wijze problemen heeft gehad met haar familie of de familie

van haar neef omwille van deze echtscheiding. Integendeel blijkt volgens haar verklaringen dat haar familie, waarvan zij verklaart dat zij door hen onder druk werd gezet vanwege haar contacten met haar huidige echtgenoot, instemde met haar huwelijk met haar huidige echtgenoot via vertegenwoordiging nadat de familie van haar echtgenoot om haar hand kwam vragen. Zij verklaart weliswaar dat haar familie het aanbod had afgewezen in het begin maar maakt ook hier geen gewag van grote problemen die zij vanwege haar familie zou hebben ondervonden om te kunnen huwen. Integendeel verklaart zij dat haar familie het geaccepteerd omdat *“ik stond er op met hem te trouwen”* (notities, p. 11), waaruit blijkt dat zij hierbij geen al te grote weerstand ondervond.

Waar verzoekster verklaart dat zij na het huwelijk met haar huidige man en in afwachting van haar vertrek in België zich onder druk gezet voelde door haar familie stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat, zij ook hieromtrent geen concrete bedreigingen of problemen aantoonde. Zij verklaart weliswaar dat haar familie haar aanspoorde om geen contact meer te hebben met haar schoonfamilie en haar man en een straf verwachtte als zij niet op die eis zou zijn ingegaan (notities, p. 19), maar anderzijds stelt zij ook dat zij uiteindelijk ervoor koos om voor haar man te kiezen en naar België te komen en ook hier maakt zij geen gewag van concrete problemen die zij daarbij zou hebben ondervonden vanwege haar familie of van pogingen om haar tegen te houden. Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat verzoekster haar vrees voor problemen met haar familie omwille van het feit dat zij haar man is komen vervoegen in België niet aannemelijk maakt. De Raad stelt verder vast dat in het verzoekschrift verzoekster geen enkel verweer voert tegen de pertinente motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot haar beweerde problemen met haar familie, maar enkel volhardt in haar verklaringen, wat geenszins volstaat om deze motieven te weerleggen.

Wat betreft verzoeksters vrees voor de algemene onveilige situatie en de slechte economische situatie in Gaza, stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: *“Dient erop gewezen te worden dat u geenszins aantoonde dat u persoonlijk en systematisch bedreigd, dan wel geïsoleerd werd. Zo benadrukt u vooreerst zelf nooit enig persoonlijk probleem te hebben gekend met de autoriteiten (CGVS, p. 18). U gaf evenwel aan dat uw regio tijdens de oorlog van 2014 geïsoleerd werd door de Israëlische troepen omdat zich daar een politiebureau bevindt. Daarenboven zou al Qassam volgens uw verklaringen tijdens de oorlog raketten afgevuurd hebben vanop een grond naast uw huis. Hieruit valt echter niet te besluiten dat u een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de autoriteiten zou dienen te koesteren. Zo verklaarde u immers zelf dat Israël flyers verspreidde om de inwoners van de regio te waarschuwen voor komende bombardementen zodat er geen slachtoffers zouden vallen (CGVS, p. 17). Naar aanleiding van deze waarschuwingsbrieven gingen jullie tijdelijk bij familie van uw moeder wonen. Hoewel het politiekantoor, een woning van een vermoedelijke moujahedeed en een moskee wel werden gebombardeerd, werd uw woning niet geïsoleerd of gebombardeerd. Bovendien kan worden bemerkt dat uw familie nog steeds in dezelfde woning in dezelfde regio woont. In geval uw familie de regio als te gevaarlijk zou beschouwen omwille van de nabijheid van een politiekantoor, kan minstens worden verwacht dat zij aanstalten zouden maken om veiliger oorden op te zoeken. Dit blijkt echter geenszins uit uw verklaringen. Tot slot stelt u dat er over het algemeen veel intimidaties en verkrachtingen in de Gazastrook plaatsvinden (CGVS, p. 17). Ook wat deze elementen betreft, verwijst u louter naar een algemeen onveilige situatie, hetgeen niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer. Tot slot geeft u aan dat er geen sociaal leven mogelijk is, dat er geen werkgelegenheid is in Gaza en dat u, door de slechte economische situatie, uw studies niet kon afmaken (CGVS, p. 17). Het mag duidelijk zijn dat dit problemen van louter van socio-economische aard zijn en evenmin volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde.”* Ook hier voert verzoekster geen enkel verweer tegen deze motieven van de bestreden beslissing die pertinent zijn en steun vinden in het dossier.

Voor zover zij zich, wat haar vrees voor vervolging beroept op de algemene veiligheidssituatie en de slechte economische omstandigheden in Gaza, wijst de Raad er op dat het niet volstaat om te verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf en daarbij te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder dit op haar individuele omstandigheden te betrekken. Een gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de vijf vervolgingsgronden moet *in concreto* worden aangetoond door verzoekster. *In casu* toont verzoekster dit niet aan.

Ook de door verzoekster neergelegde documenten ter staving van haar verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande beoordeling door de Raad niet ombuigen. De bestreden beslissing stelt hierover op goede gronden het volgende: *“De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Uw identiteitskaart, geboortekaarte en de eerste pagina van uw*

*paspoort betreffen enkel uw identiteit en herkomst. Uw huwelijksakte en de verblijfskaart van uw echtgenoot bevestigen enkel uw huwelijk, hetgeen heden ten dage niet wordt betwist door het CGVS. Uw documenten aangaande uw Spaanse asielprocedure bevestigen voorts enkel dat u in Spanje een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uw middelbare schooldiploma is verder niet relevant inzake de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.*” De Raad stelt vast dat deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet betwist worden in het verzoekschrift en maakt deze motieven tot de zijne.

Voor zover verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk wordt gemaakt in hoofde van verzoekster.

## 7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekster dergelijk risico loopt in Gaza.

7.3. Voor zover verzoekster zich beroept op haar asielmotieven om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

7.4. Voor zover verzoekster zich beroept op de algemene humanitaire en socio-economische omstandigheden om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad het volgende vast.

De Raad benadrukt vooreerst dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekster rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad ontkent, noch betwist dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoekster zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat zij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "*Operatie Beschermde Rand*" in 2014, de vernietiging van de

tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de goedgeoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster verwijst naar de arresten *M.S.S. tegen Griekenland en België* en *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, wijst de Raad erop dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoekster dient aan te tonen dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie van Palestijnen in de Gazastrook vergelijkbaar is met de situatie in de ontheemden- en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia, *quod non in casu*, zoals ook blijkt uit het voorgaande. Verzoekster is overigens geen vluchteling of ontheemde (zie *supra*, onder punt 5.1.). Bovendien is het niet zo dat de Israëlische overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de Gazastrook, noch kan gesteld worden dat Gazanen geen toelating hebben om de Gazastrook te verlaten, al is de mogelijkheid tot in- en uitreis afhankelijk van de opening van de grenspost te Rafah. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoekster dient aan te tonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoeksters situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92 ). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoekster moet bijgevolg aantonen dat haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar situatie behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing stelt hieromtrent op goede gronden het volgende vast: *“Zo hebben u en uw gezin altijd in een degelijke woning gewoond. Toen jullie huis in 2011 te klein werd, was uw vader zelfs in staat om zijn grond te verkopen en elders iets nieuws te kopen. Jullie huidige woning is bovendien in goede staat. Er is een keuken, een badkamer en elkeen heeft zijn eigen slaapkamer. Bovendien kunnen jullie de momenten zonder elektriciteit overbruggen dankzij een accu (CGVS, p. 15). Het huis raakte licht beschadigd tijdens de oorlog van 2014, i.c. de ramen braken en er ontstonden scheurtjes in de muren. Echter, deze schade werd inmiddels hersteld. Omdat jullie geen vergoeding kregen om de herstellingen te betalen, diende uw vader geld te lenen van kennissen. Hij blijkt in staat dit stap voor stap terug te betalen (CGVS, p. 12). Voorts kregen u, uw zus en drie broers allen de kans om te studeren. Uw oudste broer studeerde drie jaar, uw middelste broer heeft zijn studie kunnen afronden en de studies van uw zus werden twee jaar betaald door uw vader (vervolgens door haar man). Ondanks het feit dat uw vader niet jullie volledige studie kon betalen, blijkt evenwel dat hij over voldoende financiële middelen beschikte om de universiteitskosten van vijf kinderen gedeeltelijk te betalen (CGVS, p. 16).”*

Waar verzoekster in algemene termen stelt dat de economie in Gaza op instorten staat, dat de levensomstandigheden er slecht zijn, dat de gezondheidszorg op instorten staat, dat de bevolking lijdt onder de stroomonderbrekingen en dat toegang tot drinkbaar water en voedsel kritiek is, wijst de Raad

er vooreerst op dat het niet volstaat om naar algemene landeninformatie te verwijzen, zonder dit op de individuele situatie van verzoekster te betrekken om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Dit moet *in concreto* worden aangetoond, op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Uit verzoeksters verklaringen over haar persoonlijke situatie blijkt niet dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoekster geenszins volhouden dat er in haar hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoeksters verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat zij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet op grond van de socio-economische situatie van verzoekster in de context van Gaza.

7.5. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist dat zij kan terugkeren naar de Gazastrook. Zij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang in Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

7.5.1. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Vermits zij nergens verklaart problemen te hebben met de Palestijnse Autoriteit, is er in beginsel, zo wordt vastgesteld dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming door de Belgische autoriteiten, geen reden waarom zij zich niet tot de ambassade zou kunnen wenden voor het bekomen van een paspoort om toegang te krijgen tot de Gazastrook. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster haar originele identiteitskaart bijbrengt en een kopie van de eerste pagina van haar paspoort (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 4). Bijgevolg kan er aangenomen worden dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om een reisdocument te bekomen om terug te keren naar de Gazastrook. Voor zover verzoekster in het verzoekschrift zich afvraagt hoe Palestijnen die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van de Conventie van Chicago opnieuw toegang kunnen krijgen tot Gaza, wijst de Raad op bovenstaande informatie met betrekking tot het bekomen van een Palestijns paspoort en de vaststelling dat kan aangenomen worden dat verzoekster wel degelijk aan een paspoort kan geraken, zodat hij wel degelijk over de vereiste documenten kan beschikken om naar Cairo af te reizen.



7.5.2. Uit de COI Focus blijkt verder dat de grensovergang in Rafah tussen Egypte en de Gazastrook de enige mogelijkheid is om toegang te krijgen tot Gaza. Een transitvisum is niet langer vereist en de Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september en 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk, 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De *“Comprehensieve Operatie Sinai 2018”* is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van de Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon.

*A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. De door verzoekster aangebrachte informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn bevestigen dat er geregeld aanslagen gebeuren door extremistische groepen en luchtaanvallen door het Egyptische leger, maar verzoekster weerlegt hiermee geenszins dat de vaststelling dat de regio niet gekenmerkt wordt door een situatie van willekeurig geweld die zodanig is dat burgers louter door hun aanwezigheid daar een risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoekster aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

7.5.3. Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is bijgevolg mogelijk. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook.

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat deze praktische belemmeringen tot gevolg hebben dat verzoekster voor onbepaalde tijd wordt geconfronteerd met een absolute onmogelijkheid om terug te keren naar Gaza omwille van de COVID-19-crisis.

De Raad onderstreept nog dat het COVID-19-virus niet uitgaat van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Aldus is niet voldaan aan één van de essentiële criteria om voor het verlenen van een internationale beschermingsstatus, met name de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de vervolging en tegen wie bescherming nodig is.

Voor zover verzoekster verwijst naar een rapport van OCHA van 2018 om te stellen dat de opening van de grensovergang onvoorspelbaar is, blijkt hieruit geenszins dat deze grensovergang gesloten zou zijn, nu de informatie in de COI Focus van recentere datum is en hij verder niet aantoont dat de informatie in de COI Focus niet langer accuraat zou zijn. Waar zij verwijst naar twee arresten van de Raad waarin werd gesteld dat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza mogelijk is, wijst de Raad er op dat genoemde arresten van januari 2019 en februari 2018 uiteraard werden uitgesproken op basis van de op dat ogenblik beschikbare informatie met betrekking tot Rafah, en dat ondertussen deze informatie geüpdated werd en dat hieruit blijkt dat actueel de grensovergang open en bereikbaar is. Voor zover zij verwijst naar informatie van UNHCR van 13 februari 2018, stelt de Raad vast dat verzoekster zelf zegt zich ervan bewust te zijn dat deze informatie al dateert van meer dan een jaar geleden, en dat ook dit document bovenstaande informatie met betrekking tot de grensovergang uiteraard niet weerlegt.

Verder blijkt uit de COI Focus van 3 september 2020 niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoekster bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van *Egyptair*. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met *Egyptair*. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Verder wijst de Raad er op dat de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog wordt gehouden door via zijn documentatie- en onderzoeksdienst van het CGVS. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming,

gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

De verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt en de Raad stelt vast dat de in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie en reisadviezen dateren van voor de recente COI Focus inzake terugkeer van 3 september 2020 zodat verzoekster hiermee niet aantoont dat bovenstaande informatie van het CGVS niet accuraat zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies trekt uit deze informatie. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen blijvende praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekster naar Gaza belemmeren.

Waar het verzoekschrift stelt dat verzoekster wel degelijk verklaringen heeft afgelegd waarin zij te kennen gaf dat zij in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, blijkt dit geenszins uit het administratief dossier, nu zij enkel gewag heeft gemaakt van problemen met haar familie omwille van haar huwelijk en zich verder enkel beroept op de algemene veiligheidssituatie in Gaza en op geen enkele wijze naar problemen die zij zou gehad hebben met Hamas. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat Hamas verzoekster niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verzoekster heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviserd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

7.6. Overeenkomstig artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoekster om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert eraan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019, de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire "*Operatie Beschermde Rand*" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad.

Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd. Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “*per vergissing*” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn “*luchteenheid*”. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vallen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag worden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richt de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook. In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan.

Op 12 november 2019 doden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageert onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte wordt in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, wordt op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteert op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen van posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en van infrastructuur zoals tunnels en wapendepots. Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gecaptureerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "*relatief hoog*", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de

demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is. Er is in Gaza actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook verzoekster wijst op de volatiele veiligheidssituatie in Gaza en wijst op de tientallen luchtaanvallen die werden uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en dat tientallen burgers hun woning moest evacueren en verwijst daarvoor naar rapporten gepubliceerd door Gisha, OCHA, UNGA. Verzoekster geeft vervolgens een overzicht van incidenten die plaatsvonden naar aanleiding van de Grote Mars van de Terugkeer, onder meer gerapporteerd door het Al Mezan Center for Human Rights tussen maart en mei 2019. Ook daaruit blijkt dat er regelmatig doden en gewonden vallen tijdens ongeregelde naar aanleiding van deze manifestaties. De Raad stelt evenwel vast dat deze informatie in dezelfde lijn ligt van de landeninformatie die door verwerende partij in het administratief dossier en door middel van een aanvullende nota werd bijgebracht. Voor zover verzoekster uit de door haar geciteerde informatie concludeert dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie nog steeds als problematisch beschouwd dient te worden, stelt de Raad vast dat dit als dusdanig niet betwist wordt in de bestreden beslissing.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoekster geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Ook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad wijst er op dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942) en dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoekster om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Vervolgens moet worden nagegaan of verzoekster een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in Gaza om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden. Hieromtrent stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: *“In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Gaza en u hierbij verwijst naar de onveilige regio waar u zou wonen, dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U verklaarde dat uw regio tijdens de oorlog van 2014 geïsoleerd werd door de Israëlische troepen omdat zich daar een politiekantoor bevindt. Daarenboven zou al Qassam tijdens de oorlog raketten afgevuurd hebben vanop een grond naast uw huis. U verklaarde echter ook dat Israël in 2014 flyers verspreidde om de inwoners van de regio te waarschuwen voor komende bombardementen zodat er geen slachtoffers zouden vallen (CGVS, p. 17). Naar aanleiding van deze waarschuwingsbrieven gingen jullie tijdelijk bij familie van uw moeder ingetrokken zijn. Hoewel het politiekantoor, een woning van vermoedelijke moujahedeën en een moskee wel werden gebombardeerd, werd uw woning niet geïsoleerd of gebombardeerd. Bovendien kan worden opgemerkt dat uw familie nog steeds in dezelfde woning in dezelfde regio woont. In geval uw familie de regio als te gevaarlijk zou beschouwen omwille van de nabijheid van een politiekantoor, kan minstens worden verwacht dat zij aanstalten zouden maken om veiliger oorden op te zoeken. Dit blijkt echter geenszins uit uw verklaringen. Er kan derhalve niet worden besloten dat er persoonlijke omstandigheden bestaan waardoor u een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Gaza.”*

De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. In het verzoekschrift worden verder geen persoonlijke omstandigheden aangetoond, die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Met het zonder meer verwijzen en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt van de informatie aangebracht door verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, slaagt zij daar niet in.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van gewoonlijk verblijf en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.



9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET